

PRVA NA SVETU Na deviški polički se prestavita v drugo dimenzijo

Luka Krajnc in Luka Lindič

sta prijatelja že 20 let in živita za plezanje. Celjska vrhunska **alpinista** sta se iz Patagonije vrnila z izjemnim vzponom.

PIŠE:
TINA HORVAT

Porvritvi iz argentinske Patagonije, kjer jima je uspel odličen prvenstveni vzpon, je dva **Luka, Krajnc** in **Lindiča**, če ju navedemo po abecedi, oba Celjana in vrhunska **alpinista**, v ponedeljek čakal še pravi novinarski maraton. Skoraj ga ni bilo medija, ki se ne bi zanimal za njuno Pot, kakor sta poimenovala 500 metrov dolgo zelo zahtevno smer, ki sta jo kot prva na svetu začrtala v veličastni južni steni gore z imenom Poincenot. Z njo sta še utrdila njuno prelepo zgodbo o prijateljstvu, ki jo pišeta že več kot 20 let.

V steno ga je peljala mama

Nova junaka Patagonije, oba člana **Alpinističnega** odseka Celje - Matica, sta z vzponom Slovenijo ponovno vpisala v zgodovino svetovnega **alpinizma**. Lindič je za vzpon v indijski Himalaji leta 2015 skupaj z **Markom Prezljem** in **Alešem Česnom** prejel najvišje priznanje v svetovnem **alpinizmu** – zlati cepin. V domovino sta se oba vrnila prejšnji četrtek, po kratkem predahu pa smo se z njima pogovarjali tudi o tem, kako sta se spoznala in kako ju je zaneslo v najtežje **alpinistične** smeri na svetu.

Oba so v gore pripeljali starši. 35-letni Luka Lindič sicer izhaja iz povsem nehribovskega okolja in pove, da je s starši kot otrok vsako leto hodil le za tri tedne na morje. Šele med vojno na Hrvaškem, ko niso mogli tja na morje, so začeli

hoditi v hribe. Tako ga je nekega dne pot pripeljala tudi na **alpinistični** odsek Celje - Matica, kjer je na uvodnem sestanku že srečal svojega prihodnjega prijatelja in soimenjaka.

37-letnega Luko Krajncja je v stene popeljala mama. »Kot družina smo veliko hodili v hribe, potem pa je mama pri 'rosnih' 45 letih začela plezati. Ko smo bili nekoč v Paklenici, sem poskusil še sam in tako se je začelo,« pove.

Gurmanski bivaki na deviških poličkah

»Nestrpno sva pogledovala navzgor in bila nagrajena z odlično polico za bivak sredi strme stene. Tretji dan naju je za zajtrk pričakala previsna poč, potem pa še široka streha. Na vrhu sva bila nagrajena z brezvetrjem in živo žarčim sončnim zahodom, ki skupaj z notranjim mirom ni potreboval besed. Jasno nama je bilo, da sva se znašla v trenutku, kakršen nam je redko dan doživeti. Dvajset metrov pod vrhom sva si na zagodenem balvanu pod streho uredila še tretji bivak ter ob nepozabni predstavi narave in prijetni debati počasi zaspala. S spusti ob vrvi sva sestopila ter peti dan po odhodu konkretno utrujena zvečer prišla nazaj v El Chalten,« je delček opisa njune plezalne epopeje, kot jo je doživel starejši od celjskih **alpinistov**.

Kakšen je občutek, ko v hudem mrazu in pogosto tudi vetru bivakiraš na skalni polički v deviški steni, pod tabo več sto metrov globine in nad tabo zvezdno nebo? Oba v en

glas povesta, da če poličko najdeš še pravi čas, je zelo lepo, saj si najprej zelo vesel, da si jo našel, nato se sprostiš po težkem plezanju in stres odplava stran. »Iz osredotočenosti na plezanje se prestaviš v drugo dimenzijo, pa tudi za jesti si lahko pripraviš! Zadnje čase so ti najini bivaki v steni vedno bolj gurmanski. Včasih sva bila zelo špartanska, zdaj pa dava veliko tudi na udobje najinih brbončic in s sabo vzameva juhe iz vrečke, dehidrirano hrano, suho meso, pršut, čokolado ... Ja, najini bivaki res niso neko hudo trpljenje! Kaj češ lepšega,« pripovedujeta.

Ne le stene, tudi druženje

Ne več najmlajše generacije se še spominjamo izjemnih vzponov njunih predhodnikov, ki so v osemdesetih in devetdesetih letih prejšnjega stoletja v Patagoniji pisali zgodovino svetovnega **alpinizma**, predvsem **Silvo Karo** in **Janez Jeglič** - **Johan** pa tudi **Franček Knez** in **Pavle Kozjek**. Ta zlata generacija slovenskih **alpinistov** je slovela po divjih žurih, ki so sledili njihovim vrhunskim vzponom.

»Od takrat, ko so oni plezali v Patagoniji, se je res veliko spremenilo. Vedno sem se spraševal, kako je bilo takrat, kako so sploh komunicirali s svojimi, saj ni bilo interneta,« pove Krajnc, 35-letni Lindič pa pristavi, da so žuri po vzponih še vedno običajni, vendar verjetno precej manj divji.

»V Patagonijo ne hodiva samo zaradi plezanja, ampak tudi zaradi druženja z **alpinisti** z vsega sveta.

Ja, tudi poveselili smo se v vasici El Chalten, ko sva prišla nazaj. Včasih je po družabnem življenju slovel Yosemite, zdaj je El Chalten postal tak kraj,« še povesta.

Strast do plezanja

O tem, v čem je zanj čar in smisel plezanja v najtežjih smereh na svetu, kjer sta kljub romantičnim razgledom vseeno izpostavljena mrazu, vetru, padajočemu kamenu, medtem ko velik del človeštva živi bolj lagodno in veliko časa preživi tudi v virtualni resničnosti, za zasloni, je Lindič povedal, da je prav **alpinizem** zanj smisel življenja. »Zame je plezanje življenje in mi daje smisel. To, da se zjutraj zbudiš in se nečesa veseliš, si motiviran in se moraš v steni za nekaj potruditi, biti osredotočen, to je zame zelo pomembno. Tudi sam moram živeti z napravami in ekrani, a ko brskam po internetu, kjer se mi v neskončnost odpirajo nove in nove objave, se v tem zgubim. Pri plezanju, v resničnem življenju, moram biti osredotočen in ne morem bluziti kot na internetu. Hribi mi dajejo prav to, da nisem izgubljen v tem svetu in sem lahko osredotočen na nekaj, kar mi največ pomeni,« je dejal. Krajnc pa dodal, da so hribi zanj strast, za katero vemo, da je gonilo človeštva in nas pelje naprej. »Kjer koli najdeš svojo strast, ti osmišlja življenje, midva sva jo našla v plezanju.«

Na vrhu sva bila nagrajena z brezvetrjem in živo žarečim sončnim zahodom, ki skupaj z notranjim mirom ni potreboval besed. Jasno nama je bilo, da sva se znašla v trenutku, kakršen nam je redko dan doživeti.

Uspešen tretji poskus

Smer Pot jima je uspelo preplezati šele ob tretjem obisku Patagonije. Januarja 2022 sta steno obiskala dvakrat ter preplezala 11 raztežajev, opremo sta pustila pod steno. Lani je njun vzpon ustavilo slabo vreme, v tretje pa ju je stena nagradila za vztrajnost in med 23. in 26. februarjem jima je uspelo. Za vzpon sta potrebovala okrog 30 ur učinkovitega plezanja in v steni trikrat bivakirala. Smer Pot sta ocenila s 6c, A3.

Strast je gonilo

človeštva. Kjerkoli jo najdeš, ti osmišlja življenje. Midva sva jo našla v plezanju.

Luka Krajnc

Hribi mi dajejo prav to, da nisem izgubljen v tem svetu in da sem lahko osredotočen na nekaj, kar mi največ pomeni.«

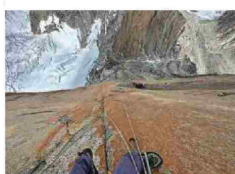
Luka Lindič

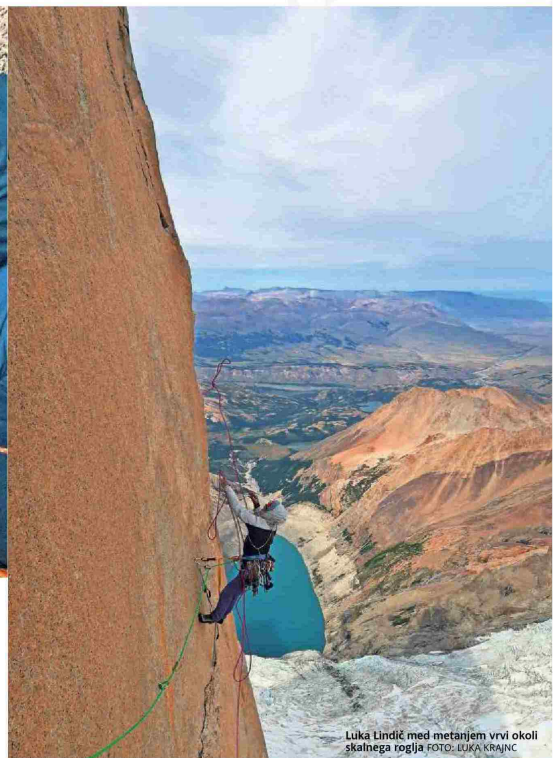
Luka Krajnc (levo) in Luka Lindič na vrhu smeri Pot Poincenota FOTO: LUKA LINDIČ

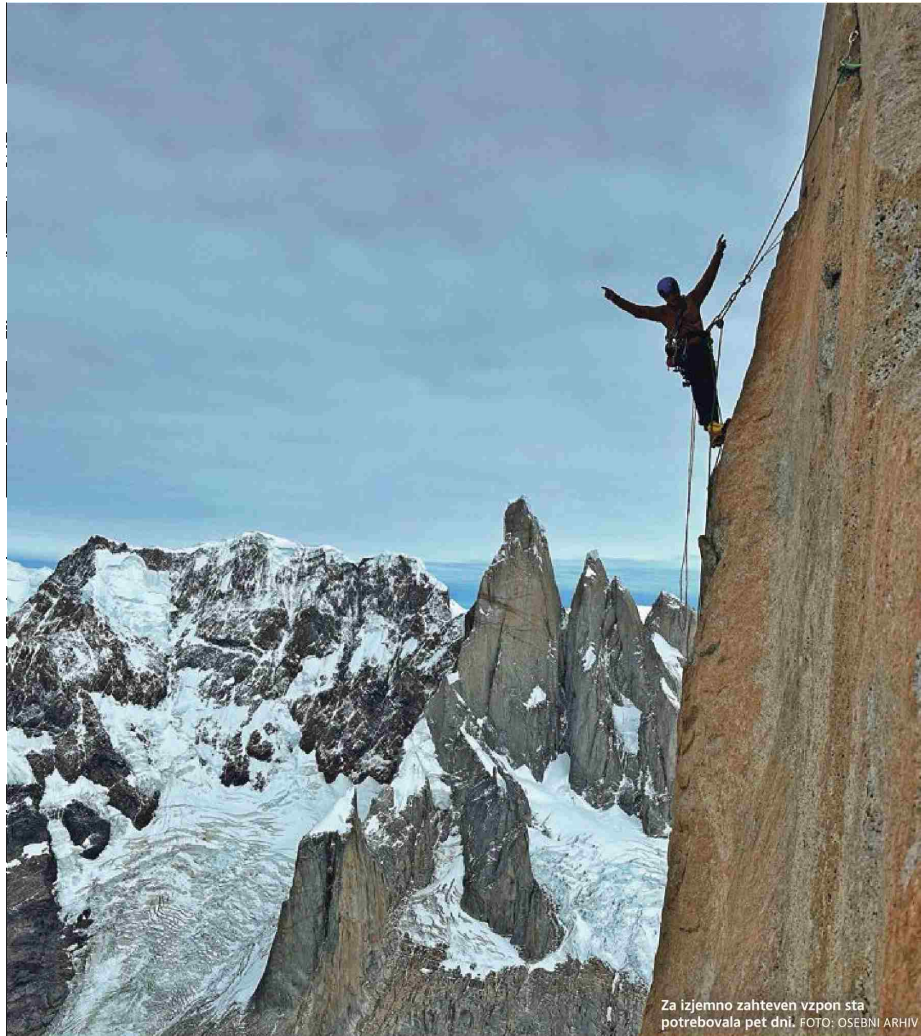
Njun prvi bivač v steni Poincenota FOTO: LUKA LINDIČ

Smer Pot je Lukoma uspelo preplezati šele ob tretjem obisku Patagonije. FOTO: OSEBNI ARHIV

Luka Lindič med metanjem vrvi okoli skalnega rogja FOTO: LUKA KRAJNC

Za izjemno zahteven vzpon sta potrebovala pet dni. FOTO: OSEBNI ARHIV

Luka Krajnc (levo) in Luka Lindič sta prijatelja že 20 let. FOTO: TINA HORVAT